NICOLE BOYLE RØDTNES
ELLEN HOLMBOE

FREAKSHOW

DE FALSKE FREAKS

Alvilda

1

Standupperen ser ud over salen, der er tæt proppet med publikummer. ”Nå, skal I ha’ en lille gåde?” spørger han.

”Jah!” råber de.

”Hvad kalder man en mand med to arme, to ben og to hoveder?” Standupperen holder mikrofonen frem mod salen, med stativ og det hele, men da ingen svarer, svarer han selv: ”Man kalder ham brormand!”

Spredt latter.

”Og hvad kalder man så en kæmpe på to en halv meter og hans kone på trekvart meter, der mangler begge ben og kører rundt på et skateboard? Nogen bud?”

”Farmor!” råber en fulderik.

”Tæt på. Man kalder dem far og mor.” Nu læner standupperen sig ud over scenen og hvisker fortroligt til publikum: ”Og hvad tror I så, de kalder mig?”

Stilheden er massiv. Selv fulderikken venter spændt på svaret.

”De kalder mig *smutter*. Lyder det ondt? Sådan er det ikke ment. Ikke i min familie. Velkommen til familien van

Schabts Rædsels- og Raritetskabinet. Stedet, hvor man er en freak, hvis man ikke er en freak. Mit navn er Norm, og jeg er den eneste normale i en familie af fjerdegenerations-freaks. Men som min mor altid siger: *Det kan jo være, du vokser fra det*."

Publikum klapper og pifter forventningsfuldt. Nu kom det. Det, de var kommet for at høre. Vanvittige historier fra hans vanvittige familie.

"Norm?" En stemme trængte sig på.

Norm så sig om. Var han busted? Han skyndte sig at tage ordentligt fat om kosten, så den ikke længere lignede et mikrofonstativ, og fejede løs, så savsmuldet i manegen stod til alle sider.

"Nå, der er du." Hans benløse mor kom rullende ind på sit skateboard. "Hold du bare fri, skat. Det har været en lang dag."

Jo tak. Det havde hun ret i. Det havde været endnu en lang dag som popcornsælger og altmuligmand i familiens freakshow. For som de sagde i familien van Schabt: *Alle arme, ingen småkager.*

Det måtte han huske at tage med i sit standupshow. Hvis han da nogensinde fik ét.

Norm vågnede, da den trehovede hane galede firstemmigt. Det ene af hovederne galede nemlig i stereo, men gjorde det desværre pivfalsk. Kort sagt: Det var en lyd, der var umulig at sove fra.

Kort efter traskede Norm ud af sin vogn og hen mod teltpladsen og morgenmaden, der ventede.

”Hej, jeg har holdt en plads til dig,” sagde Birk og vinkede til ham med sin forvoksede arm.

Birk var Norms adaptivbror og bedste ven. Norms mor, Eva, led af adoptionsafhængighed. Noget, som dog havde reddet cirkusset mange gange. For hvad gør man, når man er blevet for gammel til selv at avle flere freaks: Så adopterer man dem!

Og Birk, han var en sand freak. Hans kunstnernavn var trædrengen, og han lignede bogstavelig talt et træ. Hans hud var læderagtig og lignede bark, og hans ben og arme var tykke som stammerne på et ungt egetræ. Da han kom til cirkusset, havde han stået øverst på plakaten: *Kom og se den fantastiske trædreng!*

Senere hen var han blevet degraderet, for selvfølgelig var det at ligne et træ spektakulært – men han kunne ikke gøre så meget andet end at vinke lidt, så folk var hurtigt blevet trætte af ham.

”Jeg har tænkt på et nyt stunt, jeg kunne lave,” sagde Birk. Han havde brugt de sidste par uger på at gruble over, hvordan han igen kunne få sit navn højere op på plakaten, for i underholdningsbranchen er det navnets størrelse, der betyder alt.

Og Norms navn … ja, det var slet ikke på plakaten.

”Hvad ville du lave?”

”Jeg tænkte, at vi kunne dressere nogle fugle …”

”Øh…” begyndte Norm. ”Har du glemt, hvad der skete med egernet?”

”Det her vil være noget helt andet!” sagde Birk surt. Ingen i cirkusset havde glemt, dengang Birk ville optræde med et dresseret egern, der i stedet havde besluttet sig for at indrette permanent hjem på Birks ryg. Det tog uger at slippe af med det igen og alle de nødder, det havde nået at gemme i hans barkede hud.

Bag sig kunne Norm høre lyden af et skateboard, og kort efter kom hans mor trillende. Eva van Schabt var cirkussets overhoved, og blandt optrædende gik hun som ”den halve kvinde”: Eva var nemlig født uden ben, noget, der dog aldrig havde stoppet hende fra at gøre, hvad hun ville.

”Normi-skat,” sagde hun. ”Du kunne vel ikke gå hen og vække din søster?”

”Jo,” sagde Norm og rejste sig, selvom han stadig ikke havde taget en bid af sin morgenmad.

Inden Norm nåede hen til sin søster Ariels vogn, så han døren glide op. Ned ad rampen trillede en kørestol, og i den sad cirkussets hovedattraktion: havfruepigen. Og efter hende kom et styk overvægtig hansøløve ved navn Bølle.

Ariel og Bølle strakte begge halen ud, da de nåede ned fra rampen, før de henholdsvis rullede og hoppede hen mod morgenmaden.

Norm drejede rundt. Ariel var oppe, dagens første opgave var løst, og kunne man så måske få sig lidt madro?

Da han nåede tilbage til morgenmaden, havde Birk fældet bark på hans ostemad, og Norm måtte hen og hente en ny. Lidt derfra kunne han se sin bror Ulf og sin far, Goliat, der begge var iført træningstøj. Ulf var Norms storebror, og som navnet antydede, var han cirkussets meget skræmmende ulvedreng, dækket af pels fra top til tå. Eller: Han var skræmmende for dem, der ikke kendte ham. For kendte man Ulf, så vidste man, at det eneste, der kunne forvandle ham til et arrigt udyr, var, hvis man pillede ved hans hårprodukter. Ellers var han yderst fredelig af natur. Men i cirkusset måtte alle spille en rolle, også Ulf. Og den rolle bestod blandt andet i at lade sig kaste gennem luften af sin far, Goliat, cirkusset stærke mand. Et trick, som ikke altid endte lige godt, og som derfor krævede lidt ekstra træning her til morgen.

Norm fulgte efter sin to en halv meter høje far og de andre over i manegen.

Eva var krabbet op på et sæde på en bænk tæt ved og sad klar, så hun kunne se, hvordan nummeret virkede på publikum. Norm satte sig ved siden af hende med sin ostemad.

Goliat varmede op med små hop på stedet, mens han lod armene svinge som møllevinger. Ulf sprang for livet, men fik alligevel en lussing af en hånd, der var på størrelse med et lokumsbræt.

”Snorf,” gryntede den store mand med et tomt blik i øjnene.

”Hold lidt afstand,” sagde Eva, ”far er allerede gået ind i rollen.”

”Han er sgu altid i rollen,” mumlede Ulf, hvilket fik kæmpen til at vende sig og skule ondt. En lang arm skød frem, skovlede Ulf op og kylede ham gennem luften.

”Arj, helt ærligt,” råbte Ulf, da han landede en meter ved siden af madrassen, så savsmulden røg til alle sider. ”Det gjorde han med vilje.”

”Snorf!”

”Snorf, dig selv!” Med hidsige bevægelser børstede Ulf savsmuld ud af manken.

”Kom så, én gang til fra kampscenen!” råbte Eva.

Ulf sukkede, så ansigtspelsen blafrede. Så kneb han øjnene sammen og stirrede indædt på sin far. En dyb snerren pressede sig frem fra hans bryst, han krummede sig sammen som en fjeder og sprang så frem med et brøl og kastede sig med tænderne først mod sin fars strube.

”Sådan ja!”

For det utrænede øje så det ud, som om Goliat greb ulvedrengen i pelsen og kastede rundt med ham, men i virkeligheden var det ulvedrengen, der styrede det hele. Goliat holdt bare løseligt fast i pelsen, mens Ulf greb fat om sin fars håndled og bar sin egen vægt med armene. Eller sådan skulle det i princippet have været. I dag var Ulf bare

så hidsig, at han ikke fik ordentligt fat, og med et hyl, der var en fornærmet varulv værdigt, røg han på jorden.

Goliat stod tilbage med store totter pels mellem hænderne.

”Arj!” brølede Ulf og angreb igen. Denne gang gik han dog efter knæene, og Goliat knækkede sammen. Snart lå far og søn i en stor dynge af arme, ben og poter.

”Mænd!” sukkede Eva fra sin plads på bænken. ”De opfører sig som vilde dyr. Undtagen når man har brug for det.”

”Host, host.”

En tør lyd fik dem alle fire til at dreje hovedet bagud, hvor en lille, tæt mand stod i jakkesæt med en notesbog i hånden.

”Showet starter først i aften,” sagde Eva.

”Jeg er ikke kommet for at se showet,” sagde manden og trådte frem og tog en tot pels fra Goliats hånd. ”Jeg er inspektør Richard Liguster. Jeg er fra Det Kongelige Veterinær- og Vanskabningsdirektorat. Jeg er kommet for at inspicere jeres foretagende.”

”Åh …” Mor sprang op på skateboardet og padlede ham i møde, mens Goliat kom med et meget lille forkølet *snorf*. Norm blev siddende på bænken. ”Velkommen til, hr. Liguster.” Mor rakte hånden frem. Den var indsmurt i en blanding af støv og savsmuld. ”Du må undskylde, hvis vi ser lidt overraskede ud, men det plejer at være hr. Hasselback, der udfører kontrollerne.”

”Hr. Hasselback er sygemeldt, jeg er hans stedfortræder,” sagde den lille mand uden antydningen af venlighed eller sympati.

”Sygemeldt?” kvækkede Eva. ”Det var da skrækkeligt, hvad er der sket?”

Hr. Hasselback var en gammel ven af familien, og besøgene plejede at være en slags hyggesludder mere end reel kontrol. Hasselback vidste, at de var de ældste og bedste i branchen og altid havde fået elitejokere over hele linjen.

”Jeg mener, det var en safariulykke,” svarede hr. Liguster. ”Men nu til det væsentlige. Er du direktør i foretagende her?”

”Ja, jeg og min mand.”

”Og hvor er han, din mand?”

”Det er mig, hr. Liguster,” sagde Norms far, der nu havde sluppet rollen som hulemand.

”Dem?” Hr. Liguster så meget misfornøjet ud. ”Jamen så må jeg informere jer om, at I netop har gjort jer skyldig i en K37.”

”K37?” spurgte far og så nu næsten lige så forvirret ud, som var han blevet Goliat igen.

”Ja, grov mishandling af et dyr.”

”Dyr?” spurgte far.

Hr. Liguster nikkede mod Ulf, der stadig var i færd med at få orden på pelsen.

”Det er min søn!”

”Endnu værre: Så er det både en K37 og en M2. Børne- og dyremishandling. Og vi er ikke engang begyndt på rundturen.”

Mens Goliat blev helt mundlam, sendte Eva Norm et blik. Uden ord signalerede hun: Advar de andre!